

העולם הזה מפרסם מסמך אנושי

צאות. המצאתי המצאה פשיטה מאוה, בי עזרת פינקס קבלות שני, ובצורה זאת יכולתי כל בוקר לשלם את הסכומים הר" שומים בפנסק שהצגתי. ידעתי שזה לא ישר, אבל הקלפים לא השאירו לי ברירה.

★ ★ ★

פוטרתני!

לילה שלמה נמשך המשחק הזה. מדי לילה הייתי בא לקולוברי ולא עזב את השולחן עד אור הבוקר. אשתי רצתה לדעת מה אני עושה כל הלילה בחץ. הייתי מספר לה כל מיני סיפורים: שאני באסיפות, בשמירה, בשיבות. אבל היא לא האמינה. עד שלילה אחד נפתחה הדלת של קולוברי ואשתי הופיעה. היא עשתה סקאנדאל וקראה למשטרה. "הוא מועל ב" כספי העירייה כדי לשחק קלפים!" צעקה. השוטרים עצרו אותי לחקירה. למולי היה לי אותו לילה כיסוי לכספי העירייה והם שיחררו אותי. כי אדם בכל זאת יכול לעשות בזמנו הפנוי מה שהוא רוצה. היחסים עם אשתי החריפו עד שהגיעו לידי גטי. כי כאשר היתה הברירה בין ה" בית, אשתי ובתי — לבין הקלפים, בחרתי בקלפים.

גם עבודתי בעירייה הגיעה אותו זמן לקצה. חבר לעבודה הלשין עלי בפני המ" מוניס. עוד קודם לכן חשדו שמשוהו אינו בסדר איתי, אבל מפני שהייתי התיק בעבור דה ומבחינה פורמלית הייתי בסדר, לא אמרו לי דבר. אולי גם פחדו מפני, כי לא הייתי מהסס להרביץ.

הצלחתי לגלות את זהות המלשין. אותו יום, כשעמדתי בחדרו של המנהל, נכנס לפתע אותו מלשין. אמרתי לו: "מה קי בלת בעד ההלשנה?" מתוך פחד, ענה בגבורה: "אתה תרצח אותי!" נתתי לו ימנית אחת והוצאתי לו שתי שיניים. אמרתי לו: "זאת רק התחלה. אני עוד אפי תח לך את הבטן."

קראו למשטרה. הקצין ראה אותי ר" שאל: "מה זה? שוב פעם אתה?" אבל לא עשה לי שום דבר. הוא הכיר אותי עוד מהימים שהייתי שוטר. נקראתי למוכיר המנגנון, מר פרלמוטר, והוא הודיע לי ש" הפסיק את עבודתי לחודשיים, עד לברור העניין אבל משכורת המשכתי לקבל. מי תוך כספי קופת התגמולים הצלחתי לכסות את כל הכספים שהייתי חייב לקופה, וי פוטרתני קיבלתי פיצויים מלאים — אבל רק אחרי שאימתי להשתמש בכוח.

★ ★ ★

זיפתי צ'ק

את מחצית הסכום נתתי לאשתי. במחצית השניה המשכתי לשחק קל" פים. מאז עברו שבע שנים, ואני משחק לילה-לילה. מאותו יום אין לי מקור הכנסה קבוע; הייתי רק מהמשחק, מהלחאות — ומרמאות. פעם, כשהייתי חנוק ולא היה לי כבר במה לשחק וממה לאכול, זיפתי חתי מה על צ'ק. הסכום לא היה גדול, אבל

דרדרות שלי. כי שם שיחקתי לא רק ב" כספי אלא גם בכספי העירייה. עבודתי בעירייה היתה עבודה בעלת אמוך. עבדתי כגובה-מיסים בבתיים. מדי יום היו בכיסי כמה מאות לירות. בזמנו היה זה כסף רב. גם כיום, בעצם.

כשנכנסתי איתו לילה לקאזינו היו ב" כיסי כמה מאות לירות, חלקן שלי וה" רוב — מכספי העירייה. הפסדתי 150 לירות. כשיצאתי משם בשלוש לפנות בוקר, ידעתי כי יחסרו לי מאה לירות לקופה. כבר ברגעים הראשונים, אחרי שגמרתי להפסיד את כספי הפרטי, ידעתי שאני מסכן את הכסף שבביתי עבור העירייה. אבל לא יכולתי להפסיק. נמשכתי להמר עוד עשר לירות, עוד 20 — אילי אצליה להחזיר את ההפסדים שלי.

כשהגעתי לסכום של 150 לירות, החלטתי שזה מספיק.

★ ★ ★

אני מפתחך ברמאות

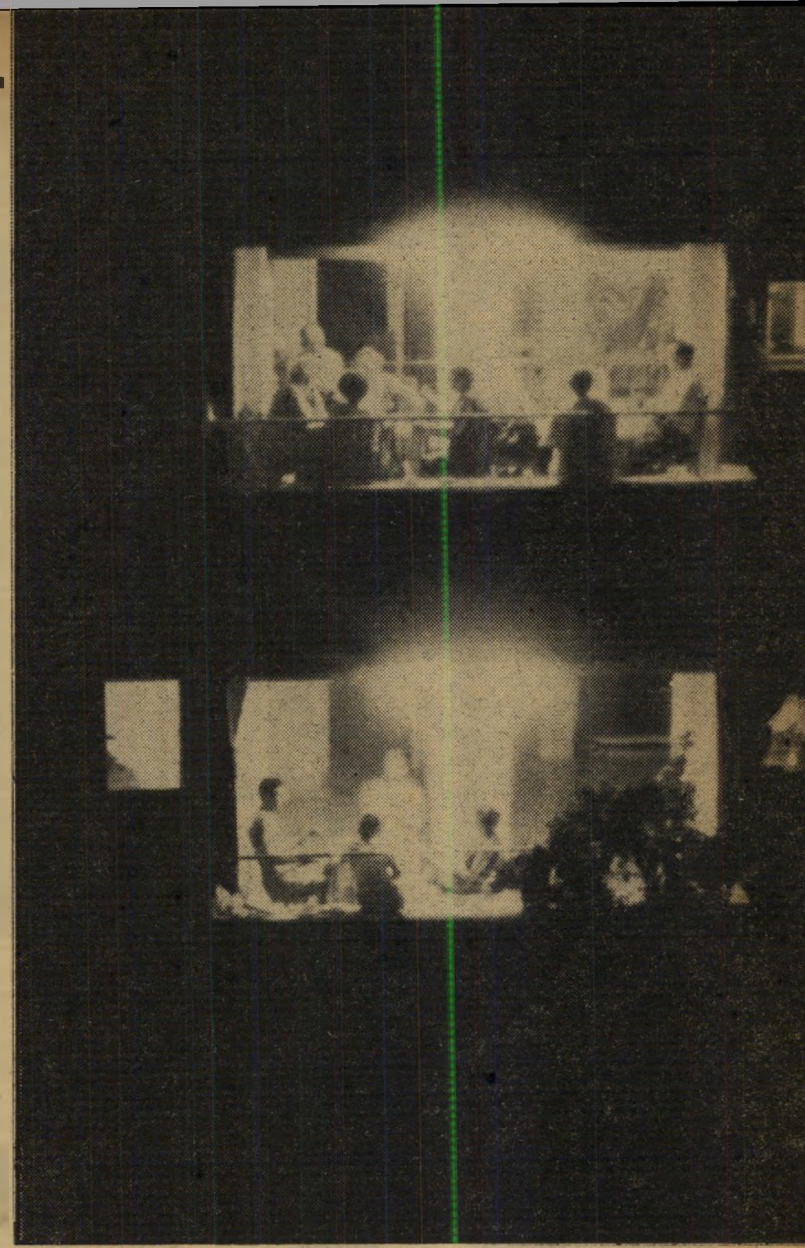
מחרת בבוקר רצתי למלא את ה" חסר. לחיתי את הסכום אצל מכרים, לא אמרתי להם מה הסיבה והם נתנו לי ברצון. כי אז עוד היה לי שם טוב. אותו יום שילמתי לקופה את כל הסכום. במשך יו" מיים הצלחתי להתאפק ולא חזרתי לשחק במועדון. אבל בלילה השלישי לא יכולתי יותר. נכנסתי לקולוברי. זהו מועדון-הקל" פים הידוע ביותר בתל-אביב.

למועדון זה יש אופי מיוחד. הוא אינו רק מישכן למשחקי-האזרד, אלא גם מרכז לסוג מאוד מסויים של קלפים. אלה הם לרוב אנשי-השוליים של החברה. הם מגי עים לשם כשכיסם מלא בשטרות של עבודת-הלילה שלהם, ולא איכפת להם אם הם משאירים אלף לירות על השולחן ב" לילה אחד. למחרת ממילא יצאו לרחוב ויביאו כסף נוסף — אם עלידי גניבה ואם בעזרת זנות.

ידעתי מראש לאן שאני הולך, אבל לא יכולתי להתאפק. יתכן גם כי דחקא מפני ששמעתי דברים כאלה על קולוברי, בחרתי ללכת ולשחק שם. גם הפעם הגעתי למועדון כשבכיסי כסף שבביתי. אבל שלא כמו בפעם הקודמת, לא היה איכפת לי שיחקתי בלי שום הגבלה. דחקא היה לי אחד ה" לילות המעטים של מולי, ובמקום להפסיד כסף יצאתי משם מורוחת בכמה עשרות לירות.

מאז החלטתי שאלה הם החיים בשבילי. כבר הייתי מסוכסך במקום העבודה שלי ולא ראיתי טעם בהתרוצצות ברחובות כדי לאסוף כסף בשביל מישוהו אחר. אותו לילה גמלה בי ההחלטה להיות קלפן מק" צועי.

יתר עם זאת, לא עזבתי את עבודתי. היה לי נוח למצוא סכומים גדולים ברשותי. ניצלתי את כספי העירייה בלי שום נקיפת מצפון. היתה אימנם בעיה טכנית, איך לתת כל בוקר לקופה את כל הכסף שבביתי אמתול. אבל כשאין ברירה, ממצאים המי

כך זה מתחיל

על מירפסת הבית, בליל שבת. זוהי תמונה אופיינית להווי העירוני, כאשר כל עובדי-הרוח יכול לראות כמה מירפסות באותו בית, מוארות ומשמשות מיפגש לידידים שבאו להרוג ערב במישחקי קלפים.

אני עבד. אם תראו אותי ברחוב, תח" שבו שאני אדם חפשי, ארון לגורלי. אבל מחרתי את עצמי. נשמתי אינה שלי. מוחי יכול להחליט משהו, אבל נשמתי המכורה תוביל אותי למשהו אחר — לאב דון. אני יודע שאני אדם אבוד — ואיני יכול לעשות דבר כדי להציל את עצמי. אין לי תקווה, אין לי עתיד ואין לי שאי פות.

כ" אני שבוי בידי מישחקי-הקלפים. כיום הגני בן 52, פחות או יותר בריא, בעל השכלה. עליתי ארצה לפני 26 שנה. התחתנתי, הולדתי בת, היתה לי משרה מכובדת.

את כל אלה איבדתי ליד שולחן-הקלפים. אשתי עזבה אותי, חברי מפגם לי את גבם, בתי אינה מכירה אותי. הריסות חיי נערמות לפני כמו מיגדל קלפים. אין בי אפילו הכוח לרחם על עצמי. לי שום דבר אינו חשוב יותר: לא הובריה, לא הכבוד, לא האשה ולא המשפחה. חשוב רק השטן השלט ב" והמושך אותי מדי לילה חזרה אל שולחן ההימורים.

ממה אני חי? ממה שאני יכול להרחיח מהקלפים. לא תמיד בדרך הישרה, ולרוב על חשבון איש תמים ובלתי-יהיר. לפעמים אני א מר לעצמי: "אתה רבאי, אתה נוכח!" אבל אפה המצפן שיתרשם מזה? וכשאני מרוחץ בקלפים — אני רעב ללחם.

★ ★ ★

מארחתי, קוניאק ופקנדל

פעם הראשונה שיחקתי במיעדון קלפים לפני תשע שנים. הייתי אז פקיד בעיריית תל-אביב. נכנסתי לקפה דיצה, לשותות משהו עם כמה חברים. לי דינו, סביב מספר שולחנות, שיחקו רמי על סכומים קטנים.

מתוך סקרנות הצטרפתי למשחק. עד אז הייתי משחק קלפים רק לעתים רחוקות, עם חברים, בבתיים פרטיים. אחרי אותו לילה, התחלתי לבקר שלוש-ארבע פעמים בשבוע בדיצה. עד שעבר פנה אלי חבר: "למה לך לבזבז זמן על משחק הילדים הזה, פה בדיצה?" הוא כבר היה שקוע עמוק בכוכן

היה שם מועדון קאזינו, הוא קיים עד היום. לשם כבר הגעתי לבד. המשחק הקטן בדיצה לא משך אותי יותר, חיפשתי מקום חדש. ידעתי, מתוך שיחות עם חברים, כי בקאזינו משחקים משחק האזרדי, הנקרא עשרה קלפים. באותו לילה התחילה התי

★ ★ ★

הימור בכספי העירייה

ה היה הלילה הראשון שלי במעדון קלפים של ממש. יותר לא חזרתי לשם. בכלל כעבור שבועיים נסגר המקום עלי ידי המשטרה. אבל ביקרתי במועדונים אחרים — ועוד אין!

היה שם מועדון קאזינו, הוא קיים עד היום. לשם כבר הגעתי לבד. המשחק הקטן בדיצה לא משך אותי יותר, חיפשתי מקום חדש. ידעתי, מתוך שיחות עם חברים, כי בקאזינו משחקים משחק האזרדי, הנקרא עשרה קלפים. באותו לילה התחילה התי

כך זה נמשך

במועדון הברידי המכובד. כאן נראה קפה סגורמה בתל-אביב, שאליו באים אנשי החברה הטובה, כדי לשחק רמי. מועדונים מסוג מועדון זה פועלים לפי רשיון רשמי, והמישחקים בהם אינם בגודל הימור.